Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Lwów, dnia 10 marca 1937 r.

Lwowski Dziennik Wojewódzki

Nr. 5.

T R E Ś Ć:

Dział urzędowy.

Dział nieurzędowy.

DZIAŁ URZĘDOWY.

48.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody lwowskiego z dnia 10 grudnia 1936 r. w sprawie strefy nadgranicznej.

Na podstawie art. 5 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996) po porozumieniu z władzami wojskowymi oraz celnymi zarządza się co następuje:

§ 1.

Strefa nadgraniczna obejmuje obszar, leżący wzdłuż linii granicznej, do którego wchodzą następujące miejscowości i osiedla:

a) w powiecie turczańskim:

1. z gminy Matków-gromady: Iwaszkowce, Krywka, Husne wyżne,
2. z gminy Sianki-gromady: Beniowa, Jaworów, Hnyła, Sianki,
3. z gminy Tarnawa Niżna-gromada: Bukowiec,
4. z gminy Wysocko Wyżne-gromada: Libuchora.

b) w powiecie leskim:

1. z gminy Stuposiany-gromady: Ustrzyki górne, Wołosate,
2. z gminy Wola Michowa-gromady: Balnica, Łupków, Solinka (i osiedle Roztoki górne), Zubeńsko.

c) w powiecie sanockim:

1. z gminy Jaśliska-gromady: Czeremcha, Jasiel, Jaśliska, Rudawka Jaśliska,
2. z gminy Komańcza-gromady: Dołżyca, Radoszyce.

d) w powiecie krośnieńskim:

1. z gminy Polany-gromady: Ciechania, Huta Polańska,
2. z gminy Tylawa-gromady: Barwinek, Wilsznia Zyndranowa.

§ 2.

Granicą zewnętrzną strefy nadgranicznej jest linia granicy Państwa, granicą wewnętrzną jest oznaczona w terenie linia oddzielająca obszar strefy nadgranicznej od reszty obszaru Polski i przebiegające jak następuje:

w powiecie turczańskim:

Od granicy Województwa Stanisławowskiego wzdłuż granicy Stryja przez terytorium gromady Iwaszkowce, włączając całe osiedle tej gromady, w kierunku zachodnim szczytem wyżniańskim (902 m), włączając osiedle Krywka, drogą przez szczyty 846 „Berdo", 671, dalej ścieżką przez szczyt 848 i potoczkiem wsi Husne Wyżne, włączając takową, a wyłączając Husne Niżne, dalej ścieżką przez szczyt 916, połoninę „Elmowe" do potoczka „Żwir", przez wieś Libuchora, włączając część południowo-zachodnią tej wsi, a wyłączając północno-wschodnią. Od ujścia potoku „Żwir" do potoku Libuchora, drogą przez szczyt 861, 721, 853, wyłączając osiedla gromady Butla, i dalej na szczyt 1001, dalej ścieżką przez szczyt 1013 „Magura", aż do północnego skraju wsi Jaworów, wyłączając osiedle gromady, Jaworów, dalej przez szczyt 952 „Szczawinka" 889, 782, 736, 808, 888, 1030, włączając osiedle gromady Sianki, Beniowa i Bukowiec do połoniny „Halicz" 1335 na zachodnią granicę powiatu turczańskiego.

w powiecie leskim:

Od połoniny „Halicz", leżącej na terenie powiatu turczańskiego do szczytu „Kiczerka" (1034 m), potokiem w kierunku wioski Wołosate, włączając zabudowania gromady Wołosate, następnie popod las w kierunku szczytu 801 m, następnie wschodnim skrajem wsi Ustrzyki górne do szczytu 626, 708 włączając osiedle gromady Ustrzyki górne, szczytem 719 m potokiem „Rzeczyca" i ścieżką w kierunku szczytu 708 m, dalej ścieżką w kierunku Bereh górnych do szczytu 914 m, następnie do szczytu „Mała Rawka", dalej drogą obok Leśniczówki do szczytu 930 m i 687 m, następnie potokiem i ścieżką w kierunku szczytu „Seńkowa" (1022 m) odgałęzieniem potoku Chomin w kierunku linii kolejowej wąskotorowej i wzdłuż też aż do Przysłupia, wymijając całkowicie wioskę Przysłup i — kierując się ścieżką na szczyt „Mały Wiasel" (1097), następnie przez szczyt 910, 820, 672 m, włączając osiedle gromady Roztoki górne, i dalej przez szczyt 964, 816 do stacji kolejowej Solinka, włączając osiedle gromady Solinka, następnie przez szczyt 991, 990, 847, 742 „Palet Wierch", włączając osiedle gromady Balnica dalej przez szczyt 652, 692, 581 włączając osiedle gromady Zubeńko, aż do szczytu 581 przy torze kolejowym Łupków-Nowy, Łupków i włączając osiedle gromady Łupków do szczytu 669.

w powiecie sanockim:

Od granicy powiatu leskiego szczytu 669 (przez 744 „Terpiak" 546, 600 „Roztok" 492, włączając osiedle, gromady Radoszyce i dalej przez szczyt 616 „Kawalówka" 508, włączając osiedle gromady Dołżyce, dalej przez szczyt 545, 705 m wymijając zabudowania wioski Czystohorb i szczytem 705 drogą w kierunku szczytu „Beszczad" (592), następnie przez „Koprywiska" w kierunku szczytu 659 m włączając osiedla Jasiel i Rudawka jasielska, przez szczyt 666 m, drogą polną na szczyt „Debrza" (607 m), następnie południowo-wschodnim skrajem osiedla Wola wyżna, wyłączając go przez szczyt 614, 600 m, 663 m i 526 m wyłączając zabudowania osiedla sołtystwo w kierunku szczytu 594 m.

w powiecie krośnieńskim:

Od szczytu 594 m granicą powiatów: sanockiego i krośnieńskiego do szczytu 614 m następnie drogą polną przez szczyt 618 m stokiem południowym szczytu 426, włączając gromady Zyndranowa i Barwinek, następnie południowym skrajem gromady Tylawa, wymijając ją całkowicie przez szczyt 471 m i 417 m, południowym skrajem gromady Smereczne, wymijając ją całkowicie, następnie północną granicą gromady Wilsznia, włączając ją południowym skrajem gromady Olchowiec, wymijając jej zabudowania, przez szczyty 608 m i 535 m, następnie północnym skrajem gromady Huta Polańska wzdłuż potoku i drogi polnej w kierunku szczytu 613 m wreszcie drogą powiatową przez szczyt 648 m do granicy Województwa Krakowskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda:
Wł. Belina Prażmowski.

49.

ZARZĄDZENIE

Naczelnika Okręgu Administracji Miar we Lwowie z dnia 1 marca 1937 r. w sprawie zbiórek legalizacyjnych narzędzi mierniczych w roku 1937.

Na mocy art. 10 Statutu Urzędów Miar (Dz. U. R. P. 1919 r. poz. 429) i zgodnie z art. 20 Dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. 1928 r. poz. 661) zarządzam w roku 1937 publiczne zbiórki legalizacyjne w celu następczej legalizacji narzędzi mierniczych z cechą 1935 r. i lat poprzednich — w następujących powiatach województwa lwowskiego: lwowskim, bobreckim, rudeckim, mościskim, tarnobrzeskim, drohobyckim, samborskim, turczańskim, leskim, dobromilskim, rzeszowskim, łańcuckim, niżańskim i kolbuszowskim.

Objazdowy Urząd Miar będzie czynny w następujących miejscowościach i terminach:

I. Powiat lwowski.

1) w Winnikach od dnia 6 do 8 kwietnia dla gmin: Czyszki, Biłka Szlachecka i Winniki;

2) w Jaryczowie Nowym od dnia 9 do 13 lipca dla gmin: Jaryczów Nowy i Jaryczów Stary oraz bliżej położonych gromad z gminy Prusy;

3) w Brzuchowicach dnia 15 i 16 lipca dla gminy Brzuchowice;

4) w Szczercu od dnia 19 do 22 lipca dla gmin: Czerkasy, Krasów, Ostrów i Szczerzec oraz bliżej położonych gromad z gminy Nawaria.

II. Powiat bobrecki.

1) w Bóbrce od dnia 10 do 20 kwietnia dla gmin: Chlebowice Wielkie, Podhorodyszcze, Stare Sioło i Bóbrka oraz bliżej położonych gromad z gminy Sokołówka;

2) w Brzozdowcach dnia 22 i 23 kwietnia dla gminy Brzozdowce i bliżej położonych gromad z gminy Ostrów;

3) w Chodorowie od dnia 26 kwietnia do dnia 1 maja dla gmin: Bortniki i Chodorów oraz bliżej położonych gromad z gminy Ostrów;

4) w Strzeliskach Nowych od dnia 5 do 7 maja dla gminy Strzeliska Nowe i bliżej położonych gromad z gminy Sokołówka.

III. Powiat rudecki.

1) w Komarnie od dnia 24 lipca do 2 sierpnia dla gmin: Podzwierzyniec i Komarno oraz bliżej położonych gromad z gminy Pohorce;

2) w Rudkach od dnia 4 do 10 sierpnia dla gmin: Hoszany, Koniuszki Siemianowskie, Kupnowice Nowe i Rudki oraz bliżej położonych gromad z gminy Pohorce.

IV. Powiat mościski.

1) w Sądowej Wiszni od dnia 12 do 14 sierpnia dla gmin: Dydiatycze i Sądowa Wisznia oraz bliżej położonych gromad z gminy Twierdza;

2) w Mościskach od dnia 17 do 27 sierpnia dla gmin: Hussaków, Małnów, Pnikut i Mościska oraz bliżej położonych gromad z gminy Twierdza.

V. Powiat tarnobrzeski.

1) w Baranowie dnia 20 i 21 lipca dla gminy Baranów i bliżej położonych gromad z gminy Chmielów;

2) w Tarnobrzegu od dnia 23 do 30 lipca dla gminy Tarnobrzeg i bliżej położonych gromad z gminy Chmielów i Grębów;

3) w Nadbrzeziu dnia 2 sierpnia dla bliżej położonych gromad z gminy Trześń;

4) w Radomyślu n. Sanem dnia 4 i 5 sierpnia dla gminy Radomyśl n. Sanem i bliżej położonych gromad z gminy Charzewice, Trześń i Zbydniów;

5) w Rozwadowie od dnia 7 do 11 sierpnia dla gminy Rozwadów oraz bliżej położonych gromad z gminy Charzewice, Grębów i Zbydniów.

VI. Powiat drohobycki.

1) w Medenicach dnia 6 i 7 kwietnia dla gmin: Horucko i Medenice oraz bliżej położonych gromad z gminy Dobrowlany;

2) w Schodnicy od dnia 9 do 12 kwietnia dla gmin: Kropiwnik Nowy i Schodnica;

3) w Borysławiu od dnia 14 do 30 kwietnia dla gmin: Podburz i Borysław oraz bliżej położonych gromad z gminy Dereżyce;

4) w Truskawcu od dnia 4 do 7 maja dla gminy Truskawiec i bliżej położonych gromad z gminy Stebnik.

VII. Powiat samborski.

1) w Samborze od dnia 10 do 29 maja dla gmin: Barańczyce, Biskowice, Dorożów, Dublany, Horodyszcze, Kalinów i Sambor oraz bliżej położonych gromad z gminy Błażów, Bylice i Stary Sambor;

2) w Felsztynie dnia 1 i 2 czerwca dla gmin: Sąsiadowice i Felsztyn oraz bliżej położonych gromad z gminy Bylice;

3) w Starym Samborze od dnia 4 do 8 czerwca dla gminy Stara Sól oraz bliżej położonych gromad z gminy Błażów i Stary Sambor.

VIII. Powiat turczański.

1) w Strzyłkach dnia 10 i 11 czerwca dla gmin: Ławrów i Strzyłki oraz bliżej położonych gromad z gminy Rozłucz;

2) w Turce n. Stryjem od dnia 14 do 25 czerwca dla gmin: Borynia, Jasionka Masiowa, Komarniki, Łomna, Matków, Sianki, Tarnawa Niżna, Wysocko Wyżne, Zawadka i Turka oraz bliżej położonych gromad z gminy Rozłucz.

IX. Powiat leski.

1) w Lutowiskach od dnia 28 czerwca do 1 lipca dla gmin: Polana, Stuposiany, Zatwarnica i Lutowiska oraz bliżej położonych gromad z gminy Czarna i Cisna;

2) w Ustrzykach Dolnych od dnia 3 do 8 lipca dla gmin: Łobozew i Ustrzyki Dolne oraz bliżej położonych gromad z gminy Czarna, Olszanica i Ropienka;

3) w Baligrodzie od dnia 10 do 14 lipca dla gmin: Wołkowyja, Wola Michowa i Baligród oraz bliżej położonych gromad z gminy Cisna, Hoczew i Łukowe;

4) w Lesku od dnia 16 do 23 lipca dla gminy Lesko i bliżej położonych gromad z gminy Hoczew, Łukowe, Olszanica i Ropienka.

X. Powiat dobromilski.

1) w Birczy od dnia 26 do 29 lipca dla gmin: Kuźmina, Żohatyn i Bircza oraz bliżej położonych gromad z gminy Rybotycze i Wojtkowa;

2) w Dobromilu od dnia 31 lipca do 7 sierpnia dla gmin: Nowosiółki Dydyńskie i Dobromil oraz bliżej położonych gromad z gminy Nowe Miasto, Rybotycze, Starzawa i Wojtkowa;

3) w Chyrowie od dnia 10 do 12 sierpnia dla gmin: Bąkowice, Krościenko i Chyrów oraz bliżej położonych gromad z gminy Nowe Miasto i Starzawa.

XI. Powiat rzeszowski.

1) w Tyczynie od dnia 2 do 4 czerwca dla gminy Tyczyn i bliżej położonych gromad z gminy Hyżne;

2) w Błażowej od dnia 7 do 9 czerwca dla gminy Błażowa i bliżej położonych gromad z gminy Hyżne;

3) w Głogowie dnia 12 i 13 sierpnia dla gminy Głogów i bliżej położonych gromad z gminy Świlcza i Trzebownisko.

XII. Powiat łańcucki.

1) w Łańcucie od dnia 11 do 18 czerwca dla gmin: Kosina i Łańcut oraz bliżej położonych gromad z gminy Czarna;

2) w Żołyni od dnia 21 do 23 czerwca dla gminy Żołynia i bliżej położonych gromad z gminy Czarna, Giedlarowa i Grodzisko Dolne;

3) w Leżajsku od dnia 25 czerwca do 2 lipca dla gmin: Jelna, Kuryłówka i Leżajsk oraz bliżej położonych gromad z gminy Giedlarowa i Grodzisko Dolne.

XIII. Powiat niżański.

1) w Kamieniu od dnia 5 do 7 lipca dla gmin: Jeżowe i Kamień oraz bliżej położonych gromad z gminy Stany;

2) w Rudniku n. Sanem od dnia 9 do 12 lipca dla bliżej położonych gromad z gminy Ulanów II i Rudnik;

3) w Ulanowie od dnia 14 do 16 lipca dla gminy Ulanów i bliżej położonych gromad z gminy Jarocin, Rudnik i Ulanów II;

4) w Nisku od dnia 19 do 21 lipca dla gminy Nisko oraz bliżej położonych gromad z gminy Jarocin i Stany.

XIV. Powiat kolbuszowski.

1) w Majdanie dnia 23 i 24 lipca dla gminy Majdan i bliżej położonych gromad z gminy Cmolas;

2) w Kolbuszowej od dnia 27 do 31 lipca dla gmin: Kolbuszowa Dolna, Kolbuszowa Górna i Kolbuszowa oraz bliżej położonych gromad z gminy Cmolas i Dzikowiec;

3) w Raniżowie dnia 3 i 4 sierpnia dla gminy Raniżów i bliżej położonych gromad z gminy Dzikowiec;

4) w Sokołowie od dnia 6 do 10 sierpnia dla gminy Sokołów.

W myśl art. 20 wymienionego na wstępie Dekretu o miarach, zarządy gminne obowiązane są:

a) ogłosić o czasie i miejscu, w którym ma się odbyć zbiórka legalizacyjna dla danej gminy przez rozplakatowanie obwieszczeń, które zostaną w właściwym czasie dostarczone przez Okręgowy Urząd Miar we Lwowie;

b) dostarczyć dla czynności urzędowych bezpłatnie odpowiedniego pomieszczenia, składającego się przynajmniej z dwóch ubikacji obszernych, widnych i suchych;

c) okazywać wszelką pomoc i współdziałanie urzędnikom legalizacyjnym przy pełnieniu przez nich czynności na terenie gminy.

Narzędzia miernicze, zgłaszane do legalizacji, winny być wpierw oczyszczone starannie z brudu i rdzy.

Narzędzia miernicze dokładniejsze muszą być zgłaszane do Miejscowych Urzędów Miar.

Wagi, na których cecha legalizacyjna została przez Urząd Miar skasowana, winny być wycofane z obrotu publicznego albo oddane do naprawy zakładom koncesjonowanym przez Okręgowy Urząd Miar.

Zakłady te są przedsiębiorstwami prywatnymi i wagi, przyjęte do naprawy, winny po naprawie zwrócić właścicielom w stanie zalegalizowanym przez Urząd Miar.

Winni używania lub przechowywania w obrocie publicznym narzędzi mierniczych nielegalizowanych, nielegalnych lub nierzetelnych, podlegają w myśl art. 23 Dekretu o miarach karze grzywny do 1000 zł i aresztu do 6 tygodni lub jednej z tych kar, a narzędzia miernicze — na mocy art. 24 Dekretu o miarach — ulegną konfiskacie, zniszczeniu lub uniezdatnieniu do użytku.

(—) p. o. mgr. N. Nowotarski
Naczelnik Okręgu Administracji Miar we Lwowie.

50.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lutego 1937 r. w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w m. Przemyślu.

Na podstawie art. art. 408 pkt 14, 410 pkt 9 i pkt 12 oraz art. 415 pkt a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) na wniosek Urzędu Wojewódzkiego Lwowskiego z dnia 2 maja 1936 r. Nr. K. B. 91/4/68, oparty na uchwale Rady Miejskiej w Przemyślu z dnia 24 października 1935 r. zarządzam, co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Wszystkie nieruchomości z wyjątkiem państwowych, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1½ roku od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

Gdy wodociąg miejski został na pewnej ulicy lub placu wybudowany i oddany do użytku publicznego przed wejściem w życie niniejszych przepisów, termin 1½-roczny, o którym mowa w ust. I-szym, liczy się od dnia zawiadomienia w myśl § 3.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ust. I-szym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Wszystkie nieruchomości z wyjątkiem państwowych, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być po ich zabudowaniu, przed oddaniem budynków do użytku, zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim.

Przepisy § 1, jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia, o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawia-

domić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

W razie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilka punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości określonej przez Zarząd Miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6.

W przypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w § 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku zwolnienie traci swą ważność.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych, domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić, do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych lub też na korzystanie z urządzonych na koszt gminy wspólnych studzien ulicznych.

Wody ze zdrojów i studzien ulicznych nie wolno używać na cele przemysłowe, techniczne i sprzedażne ani też na cele gospodarstwa rolnego, ogrodniczego itp. bez specjalnego zezwolenia Zarządu Miejskiego.

Urządzenia wodociągowe w domach wysokich lub wysoko położonych.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest niewystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer, i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonym zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde powstałe z winy właściciela uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenia z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski poza przypadkami przewidzianymi w przepisach szczególnych może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w przypadkach, przewidzianych w obowiązujących przepisach, a ponadto:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczoną w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca pobierający wodę dla celów przemysłowych zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt. 1 w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody.

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu, albo też spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12, nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez właścicieli nieruchomości.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wodociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godzina 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo umieszczania na ścianach domów, murach granicznych itp. tablic orientacyjnych oznaczających położenie zasuw i hydrantów miejskiego wodociągu, jako też zaworu na odgałęzieniach do realności.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym, albo powinny być połączone z tym wodociągiem, w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności wymienione w § 90, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę zużytą dla celów domowych pobiera Zarząd Miejski według swego uznania ryczałtowo lub według kwartalnych wskazań wodomierzy.

Opłaty ryczałtowe nie mogą być pobierane dłużej niż 3 lata od daty połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

Raz wprowadzone pobieranie opłat za wodę według wskazań wodomierza nie może być zastąpione pobieraniem opłat ryczałtowych.

Celem kontroli pobierania wody przysługuje Zarządowi Miejskiemu prawo wstawienia wodomierza do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 91 pkt. c.

§ 16.

Opłaty za wodę, używaną dla innych celów, niż przewidziane w § 15 ust. 2, będą pobierane według specjalnych stawek przewidzianych w taryfie.

§ 17.

Opłatę za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co kwartał w ciągu 14 dni od daty doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza wynikłe z winy użytkowcy ponoszą właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników, albo członków rodziny, pozostawiając tymże osobom odpis dokonanego odczytu.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych, pisemnie zapowiedzianych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 18.

Za prawo korzystania ze wspólnych zdrojów i studzien (§ 6) właściciele nieruchomości, położonych w promieniu 100 m od tych zdrojów i studzien, uiszczają opłatę według taryfy (§ 91 pkt c).

§ 19.

Od lokali niezajętych nie pobiera się opłat ryczałtowych z wyjątkiem opłaty za wynajem wodomierza, do pokrycia której obowiązany jest właściciel nieruchomości (§ 97).

§ 20.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 21.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę, ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku, w następnym okresie obrachunkowym, potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody błędnie wykazanej, bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 22.

Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz

działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 kwartały następujące po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 23.

Opłaty wodociągowe, obliczane według wskazań wodomierza, powinny być uiszczane kwartalnie w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku, opłaty zaś ryczałtowe, wymierzane w granicach opłat taryfowych na okres roczny, powinny być uiszczane w ciągu 14 dni po upływie każdego kwartału.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego, wymienione w § 90, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągane według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 24.

Wszystkie nieruchomości z wyjątkiem państwowych zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1½ roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu. Gdy kanał na pewnej ulicy lub placu został wybudowany i oddany do użytku publicznego przed wejściem w życie niniejszych przepisów, termin 1½-roczny, o którym mowa w ustępie 1-szym, liczy się od dnia zawiadomienia po myśli § 27.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 25.

Wszystkie nieruchomości z wyjątkiem państwowych niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami określonymi w § 24 powinny być po ich zabudowaniu, przed oddaniem budynków do użytku, zaopatrzone w domowe urzadzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim.

Przepisy § 24, jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 26.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 25, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 27.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 28.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach, ustalonych po myśli §§ 24, 25 i 26, Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 29.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd Miejski.

Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd Miejski.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń, — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 30.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 24, względnie przewidziany w § 25.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 31.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody

deszczowe powinny być odprowadzane poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 32.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, szczególniej gdy chodzi o nieruchomości posiadające własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 33.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowana oddzielnie, tak aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszymi przepisami, przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 34.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania itp.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 35.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze itp.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych, jak benzyna, eter, alkohol itp.,

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C, lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych itp., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 36.

Przyłączenie drenażu domowego jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 37.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny itp. zarówno już istniejące jak i nowoustawiane powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym, tak aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań niezaopatrzonych w zlewy należy urządzić na każdym podwórzu lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wyprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane, albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach co najmniej 0.85 × 1.15 m oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w pkt. b) dla mieszkań nie posiadających osobnych ustępów należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłuki-

wanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnic od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 38.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 39.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 40.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Właściciel nieruchomości nie ma prawa żądać odszkodowania za szkody, spowodowane cofką, wywołaną spiętrzeniem wód burzowych w kanałach.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 41.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 42.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 43.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadowalniające i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 44.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 45.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8-mej.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 46.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi, albo powinny były być połączone z tymi kanałami, na podsta- §§ 24, 25 i 26, tudzież za czynności, wymienione w § 90, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości.

Opłaty te powinny być uiszczane co kwartał w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze (§ 17), Zarząd Miejski może

pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągnięte według przepisów dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 47.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powiny być wykonane z materiałów nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 48.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 49.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy, a w razie gdy to jest niemożliwe zewnątrz budynku w studzience o wymiarach wynoszących co najmniej 0.8 × 1.3 m i o głębokości 1.8 m z materiału twardego nie gnijącego ani kruszejącego, jak np. kamienia, betonu, żelazo-betonu itp.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy 0.6 m w świetle, zaopatrzony w szczelną pokrywę żeliwną.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 50.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m 50 cm pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenie do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 51.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenie rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0.3 m pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym.

Przeprowadzenia rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian, albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku, tak aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 52.

Pod wylotem wodociągowym powinno się znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe. Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarowymi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionym jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników, bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakimikolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 53.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) 20 mm,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 38 mm. Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

PRZEWODY	do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm
do 2 wylotów	13 mm	20 mm	32 mm	50 mm
przy 3—6 wylotach	20 „	26 „	38 „	80 „
„ 7—10 „	26 „	32 „		100 „
ponad 10 wylotów	32 „	38 „		100 „

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienia, właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 54.

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych, żelaznych obustronnie ocynkowanych i ołowianych grubościennych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów.

W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Rury ołowiane mogą być używane tylko dla takich przewodów, z których woda nie może być czerpana do picia, gotowania itp.

Łączenie rur ołowianych powinno być wykonywane za pomocą lutowania lub holendry.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13	mm	grubość ścianek	— 2,5	mm
„	— 20	„	„ „	— 2,5	„
„	— 26	„	„ „	— 3,25	„
„	— 32	„	„ „	— 3,5	„
„	— 38	„	„ „	— 3,5	„
„	— 50	„	„ „	— 3.5	„

Minimalne grubości ścianek rur ołowianych grubościennych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica	— 13	mm	grubość ścianek	— 3,5	mm
„	— 20	„	„ „	— 4,5	„
„	— 26	„	„ „	— 5,5	„
„	— 32	„	„ „	— 6	„

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych i rur ołowianych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. Urządzenia kanalizacyjne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 55.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności, w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 67°.

Zagłebienie przewodów.

§ 56.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0.30 m. Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.30 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 57.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczszczonej wody w górnych cześciach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek — 60%.

§ 58.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100	mm	— 0,03
„ „ „	150	„	— 0,02
„ „ „	200	„	— 0,015
„ „ „	250	„	— 0,01
„ „ „	300	„	— 0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 59.

Średnica przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50 mm
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów . .	70 „
od klozetów wodnych . . .	100 „
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50—70 „
od rynien deszczowych z dachów	100—150 „

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajenych i piwnicznych itp.	100 mm
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych . .	100—150 „
od rynien deszczowych . .	150 „
dla głównego przewodu podwórzowego	150—200 „

i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3.000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 60.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45 °. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45° licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów itp. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 61.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 m (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 0.5 m do 1.0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych, ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 62.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie oraz skrzynki z kratami ochronnymi.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wody, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznane będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach itp. co najmniej	75	mm
przy wpustach co najmniej	100	„
przy rurach deszczowych co najmniej	100—150	„

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach itp.	40	„
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych	50	„
przy miskach klozetowych	100	„
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów	50—70	„
przy rurach deszczowych z dachów	100—150	„
przy wpustach w suterenach i piwnicach	100	„
przy wpustach podwórzowych	150	„

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 63.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi (§ 39) należy za urządzeniami zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu stosować zasuwy, zamykane ręcznie o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 64.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 65.

Wodę z podwórz, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1,45 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 66.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka) stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przymywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki) posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie itp. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 67.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym posiadającym takie zamknięcie. Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe itp.

§ 68.

Rury przelewowe od rezerwoarów, zbiorników wody deszczowej fontann i w ogóle takie rury, któ-

re nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wyprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 69.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m × 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być nieprzesiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych, powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymywania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm, umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie. Odgałęzienie od rury spustowej, pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płuczkę z miską klozetową powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Pojemność normalna skrzynki płucznej klozetowej powinna wynosić co najmniej 8 l. Mechanizm płuczki powinien zapewnić możliwość przelania w razie potrzeby do miski klozetowej całej zawartości w przeciągu 3—5 sekund. Aparaty do spłukiwania mogą być zaopatrzone w niezawodnie działające urządzenia (przyrządy) umożliwiające oszczędzanie wody.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukujące (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzania klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy jak zawory, zasuwy itp. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 70.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób podany w § 66 w ustępie końcowym.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 71.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m, celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 72.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 73.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie dren.

§ 74.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 75.

Ścieżki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu, urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 76.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 77 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 77.

Zewnątrz budynku, w odległości co najmniej 2,0 m od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i w ogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 78.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce,

b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce,

c) przy średnicy 100 mm dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż co miska materiału,

d) przy średnicy 100 mm przy grupowych ustępach, w pustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne,

e) przy średnicy 100 mm i więcej od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe zależnie od tego z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy do wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 79.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne. Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnie podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 80.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nie przepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 81.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał studzienek.

§ 82.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 83.

Deszczowe rury spustowe od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu powinny być żeliwne. Powyżej 2 m nad poziomem rury mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe, ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 84.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń, jeszcze nieznormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 85.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni itp.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m, długość kształtek 0.6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100 mm	—	15 mm
" "	150 "	—	17 "
" "	200 "	—	19 "
" "	250 "	—	22 "
" "	300 "	—	25 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 86.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy itp. posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50 mm	—	5 mm
" "	70 "	—	5 "
" "	100 "	—	6 "
" "	150 "	—	6 "
" "	200 "	—	6 "

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowo rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm	—	3,5 mm
" "	70 "	—	3,5 "
" "	100 "	—	4,5 "
" "	150 "	—	4,5 "
" "	200 "	—	4,5 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 87.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewnętrzna średnica	25 mm	grub. ścianek	3 mm
" "	30 "	" "	3,5 "
" "	40 "	" "	4 "
" "	50 "	" "	4 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 88.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 89.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowe pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian itp., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi:

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w pra-

widłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcia wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. TARYFA OPŁAT.

§ 90.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i na ich użytkowanie będzie pobierane:

1) za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:

a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego . . . . . . zł 2.—

b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego . . . . „ 3.—

2) za rozpatrzenie projektu:

a) domowego urządzenia wodociągowego od formatu (sekcji) . . . . „ 1.—

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu (sekcji) . . . . „ 1.—

3) za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy:

a) domowego urządzenia wodociągowego . . . . zł 5.—

b) domowego urządzenia kanalizacyjnego . . . . „ 5.—

4) za przeprowadzenie rewizji i próbę ciśnienia domowego urządzenia wodociągowego . . . . „ 10.—

5) za przeprowadzenie każdej ponownej próby ciśnienia . . . . . . „ 5.—

6) za przeprowadzenie rewizji budowy i szczelności domowego urządzenia kanalizacyjnego . . . . „ 5.—

§ 91.

Ryczałtowa opłata za wodę, użytą na potrzeby domowe, wynosi:

a) w domach, względnie lokalach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), 3.8% komornego, względnie 3.8% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

b) w domach, względnie w lokalach, nie podlegających wspomianej wyżej ustawie, — 3.8% komornego, względnie 3.8% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

c) na nieruchomościach, które powinny były być połączone z wodociągiem miejskim, lecz w wyznaczonym terminie nie zostały połączone, niezależnie od tego, czy zostały one zwolnione od obowiązku przyłączenia do wodociągu miejskiego na podstawie § 6—40% opłat, określonych wyżej w punktach a) i b).

§ 92.

Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierza za wodę, użytą na potrzeby domowe, pobiera się za 1 m^3 0.50 zł.

§ 93.

Za wodę, użytą na cele przemysłowe, pobiera się przy użyciu kwartalnym:

do 1.000 m^3		za 1 m^3 . . .	0.40 zł
od 1.001 „	do 5.000 m^3	„ 1 „ . . .	0.36 „
„ 5.001 „	„ 10.000 „	„ 1 „ . . .	0.27 „
powyżej . . .	10.000 „	„ 1 „ . . .	0.18 „

§ 94.

Przy pobieraniu opłaty według wskazań wodomierzy za wodę, użytą na inne cele, poza wymienionymi w §§ 92 i 93, pobiera się:

a) za wodę użytą przez urzędy, zakłady i przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe w budynkach użyteczności publicznej, jak szkoły, szpitale itp. za 1 m^3 0.45 zł;

b) za wodę zużytą na cele ogrodnictwa, na potrzeby rolne, dla bydła domowego za 1 m^3 0.40 zł;

c) za wodę zużytą na cele budownictwa za 1 m^3 0.30 zł;

d) za wodę na inne cele, wyżej niewymienione, jak prywatnych wodotrysków, sadzawek itp. za 1 m^3 — 80 gr.

§ 95.

Za wodę, użytą dla celów wyżej niewymienionych pobiera się opłatę, ustanowioną w drodze umowy pomiędzy Zarządem Miejskim a pobierającym wodę.

§ 96.

Za wodę, użytą do gaszenia pożaru, opłaty nie pobiera się.

§ 97.

Przy zastosowaniu opłat za wodę według wskazań wodomierzy, wynajmowanych odbiorcom wody, będą pobierane następujące opłaty:

1) za korzystanie z wodomierzy **kwartalnie:**

a)	za wodomierz o śred. dopł.	13 mm	— zł.	3.60
b)	„ „ „ „	20 „	— „	4.50
c)	„ „ „ „	26 „	— „	6.75
d)	„ „ „ „	30 „	— „	8.—
e)	„ „ „ „	40 „	— „	10.—
f)	„ „ „ powyżej	40 „		wedle umowy

2) za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych w razie gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar, pobierana będzie opłata w wysokości kosztów policzonych przez tenże Urząd wraz z dodatkiem 5 zł na koszt ponownego osadzenia wodomierza.

3) za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody, pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 17 ustęp 5-ty — 2 zł.

§ 98.

Za korzystanie, względnie za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej w celu odprowadzania wód ściekowych z nieruchomości, wynosi opłata:

a) dla nieruchomości, z których uiszcza się opłate za wodę 40% tej opłaty, przewidzianej w §§ 91 i 92;

b) dla nieruchomości, w których nie pobiera się opłaty za wodę, 1.6% komornego względnie 1.6% wartości czynszowej odnośnych domów lub lokali;

c) dla nieruchomości niezabudowanych, włączonych do sieci kanalizacyjnej miejskiej (§ 27) za odprowadzoną wode opadową lub gruntową po 0.10 zł rocznie za 1 m² obszaru, przy czym opłaty te pobiera się tylko z powierzchni powyżej 1000 m²;

d) w wypadkach wyżej nieprzewidzianych pobierane będą opłaty na podstawie specjalnych umów, zawartych przez Zarząd Miejski z korzystającymi z kanalizacji miejskiej.

§ 99.

Jednorazowe opłaty uiszczone przez właścicieli nieruchomości na podstawie obowiązujących dotychczas przepisów za korzystanie z kanału miejskiego nie zwalniają ich od obowiązku uiszczenia opłat kanalizacyjnych przewidzianych w § 98.

§ 100.

Za roboty wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości pobierane będą następujące opłaty:

1) za połączenie sieci wodociągu domowego z wodociągiem miejskim przy długości połączenia nie przekraczającej 5 metrów pobierane będzie:

a) przy średnicy połączenia	26 mm	150 zł
b) „ „ „	32 „	170 „
c) „ „ „	40 „	300 „
d) „ „ „	powyżej 40 mm wedle umowy.	

2) Za każdy pełny lub rozpoczęty metr bieżący połączenia wodociągowego powyżej 5 m, a najwyżej do 10 m długości połączenia pobierane będzie:

a) przy średnicy połączenia	26 mm	12 zł
b) „ „ „	32 „	14 „
c) „ „ „	40 „	22 „
d) „ „ „	powyżej 40 mm wedle umowy	

3) Za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości domowych urządzeń wodociągowych lub zdrojów wodociągowych pobierana będzie opłata w wysokości rzeczywistych kosztów roboty z dodatkiem 10% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4) Za połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10 metrów.

5) Za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych, — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

6) Za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości, — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 101.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może stosować ulgi przy ustalaniu i ściąganiu należności, przewidzianych w niniejszych przepisach.

Zarząd Miejski może umorzyć za pewien okres w całości lub w części zaległe opłaty w wypadkach, gdy państwowe władze skarbowe umorzyły za ten okres w całości lub w części państwowy podatek od nieruchomości.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 102.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia ich we Lwowskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 103.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc dotychczasowe przepisy odnoszące się do norm technicznych i pobierania opłat za korzystanie z wodociągu i kanalizacji miejskiej.

Za Ministra:
Korsak
Podsekretarz Stanu.

51.

ZARZĄDZENIE

Wojewody Lwowskiego z dnia 8 marca 1937 r w sprawie organizacji referatów melioracyjnych na obszarze Województwa Lwowskiego.

Z dniem 1 kwietnia 1937 r. zostają zniesione działające na obszarze Województwa Lwowskiego w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych Państwowe Kierownictwa Robót Melioracyjnych (Dz. U. Min. R. i R. R. z 1934 r. Nr. 5 poz. 32-35). Z tym samym dniem zostają utworzone w Starostwach powiatowych referaty melioracyjne, które działać będą na terenie Województwa Lwowskiego zamiast dotychczasowych Państwowych Kierownictw Robót Melioracyjnych.

Podział Województwa Lwowskiego na referaty melioracyjne:

Starostwo powiatowe będące siedzibą referenta melioracyjnego:	Powiaty objęte działalnością referenta melioracyjnego:
Lwów	bóbrecki, gródecki, jaworowski, lwowski, m. Lwów.
Jarosław	jarosławski, łańcucki, mościski, przemyski, przeworski, rzeszowski.
Rawa Ruska . .	lubaczowski, rawski, sokalski, żółkiewski.
Sambor	drohobycki, rudecki, samborski, turczański.
Sanok	brzozowski, dobromilski, krośnieński, leski, sanocki.
Tarnobrzeg . . .	kolbuszowski, niżański, tarnobrzeski.

Wojewoda:
Władysław Belina Prażmowski.

52.

OGŁOSZENIE

Starosty powiatowego leskiego z dnia 19 lutego 1937 r. w sprawie scalenia gruntów w gromadzie Łupków, gm. Wola Michowa.

Na mocy cz. 1 art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scaleniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 92 z 1927 r. poz. 833) w brzmieniu art. 10 cz. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 622) oraz w myśl art. 1 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o zespoleniu Urzędów Ziemskich z władzami administracji ogólnej i organizacji komisyj ziemskich (Dz. U. R. P. Nr. 85 poz. 635) ogłaszam niniejszym, że prawomocnym orzeczeniem starosty powiatowego leskiego z dnia 29 sierpnia 1936 r. L. R./4/C/L/4 wdrożone zostało postępowanie scaleniowe we wsi Łupków, gminy Wola Michowa, pow. leskiego, przyczym obszar scalenia w składzie gruntów położonych na terenie gminy katastralnej Łupków pow. leskiego ustalono na 848 ha.

Starosta powiatowy:
Dr. Gąsiorowski.

53.

ORZECZENIE

Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej z dnia 17 lutego 1937 r. normujące warunki pracy i płacy dozorców domów miasta Krosna.

Na zasadzie ustawy z dnia 16 maja 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 324) zmienionej art. 113 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 110 poz. 976) w sprawie powoływania Nadzwyczajnej komisji dla załatwiania zatargów zbiorowych między właścicielami nieruchomości miejskich a dozorcami domów, oraz na zasadzie zarządzenia Okręgowego Inspektoratu Pracy we Lwowie z dnia 20 stycznia 1937 Nr. 14/4—7 Nadzwyczajna Komisja Rozjemcza w składzie Michała Jabłońskiego obwodowego inspektora pracy jako przewodniczącego, Adama Habińskiego jako delegata z działu administracji Spraw Wewnętrznych, Jana Kurowskiego sedziego grodzkiego jako delegata z działu Sprawiedliwości — na posiedzeniu w Krośnie dnia 17 lutego 1937 r. po wysłuchaniu opinii przedstawicieli właścicieli nieruchomości miejskich i dozorców domów — wydała następujące orzeczenie:

§ 1.

Orzeczenie niniejsze obowiazuje od dnia 1. III. 1937 do dnia 28. II. 1938 r.

§ 2.

Orzeczenie niniejsze dotyczy wszystkich właścicieli nieruchomości miejskich w Krośnie i wszystkich zatrudnionych przez nich dozorców domów. Za dozorcę domu uważa się osobę bez względu na płeć z wyłączeniem małoletnich, której właściciel lub zarządca domu poruczył wykonywanie czynności należących do obowiązków dozorcy domu. Wszystkie czynności związane ze stanowiskiem dozorcy domu winien wykonywać sam dozorca, albo zdolni do tej czynności członkowie jego najbliższej i we wspólnym gospodarstwie żyjącej z nim rodziny.

§ 3.

Do obowiązków dozorcy domu należy.

1) Utrzymanie czystości we wnętrzu domu, a więc we wszystkich korytarzach łącznie z korytarzami na strychu i piwnicy, w klatce schodowej, na gankach, na podwórzu, w zbiorowych miejscach ustępowych itd. z wyjątkiem miejsc zamkniętych oddanych do użytku poszczególnemu lokatorowi. Miejsca te winien dozorca codziennie zamiatać, raz na tydzień, o ile do tego nadają się obmyć, a nadto w miarę zachodzącej potrzeby w miejscach tych obmiatać ściany i czyścić okna, zaś w podwórzu zamiatać śnieg i wyrębywać lód w porze zimowej.

2) Świecenie i czyszczenie lamp w korytarzach i na schodach.

3) Zamykanie bram na noc i otwieranie ich na żądanie mieszkańców domu.

4) Wynoszenie bieżących ilości zebranych z całego domu śmieci, tudzież wsypywanie ich do śmietnika w danej realności.

5) Wyrębywanie lodu, zamiatanie śniegu z chodnika ulicznego przed domem oraz z przyległego doń ścieku.

6) Czuwanie nad używalnością domowych urządzeń do gaszenia pożaru.

7) Puszczanie w ruch i wstrzymywanie ruchu domowych mechanicznych urządzeń do pompowania wody, oraz dozór nad tymi urządzeniami.

8) Wogóle dbanie o porządek, czystość i spokój w domu, jak również o dobro realności i przedmiotów powierzonych jego dozorowi.

9) Czuwanie nad bezpieczeństwem domu i jego mieszkańców oraz ich mienia i natychmiastowe zwracanie się w nagłych wypadkach o pomoc do organów bezpieczeństwa.

§ 4.

Wszelkie przybory potrzebne do wykonywania robót objętych poprzednim paragrafem jak: miotły, ścierki, rydle, wiaderka, konewki, ciepłą wodę, sodę, mydło itp. dostarcza właściciel domu, a przybory te przechowuje dozorca domu w miejscu wskazanym przez właściciela domu, jednak poza mieszkaniem dozorcy.

§ 5.

Orzeczenie niniejsze stanowi w myśl ustawy z dnia 16 maja 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 324) podstawę do zawierania indywidualnych umów o pracę i płacę. Indywidualne umowy o pracę i płacę, zawierające warunki mniej korzystne dla dozorcy, niż warunki ustalone niniejszym orzeczeniem, ulegają zastąpieniu na żądanie dozorcy domu przez warunki niniejszego orzeczenia.

§ 6.

W razie indywidualnych lub zbiorowych zatargów powstałych na tle niniejszego orzeczenia między właścicielami realności a dozorcami domów właścicielowi nie wolno zrywać umowy o pracę i wydalać dozorcy, dozorca zaś nie może przerywać pracy aż do załatwienia zatargu przez właściwą władzę z wyjątkiem wypadków przewidzianych w paragrafie 11-tym niniejszego orzeczenia.

§ 7.

Tytułem wynagrodzenia za wykonanie obowiązków objętych paragrafem 3-cim otrzymuje dozorca domu bezpłatne, nadające się na ten cel mieszkanie i płacę miesięczną płatną z dołu a wynoszącą:

1) w domach parterowych po . . 6 zł.
2) w domach 1-piętrowych po . . 9 zł.
3) w domach 2-piętrowych po . . 16 zł.

Jeżeli w domu znajduje się restauracja, kawiarnia, wyszynk, lub jeżeli dany dom służy jako dom zajezdny, albo też jeżeli w obrebie realności znajduje się skład, do którego zajeżdżają fury, a właściciel realności nie utrzymuje tam porządku własnym kosztem, otrzymuje dozorca domu 20% dodatek do podstawowego miesięcznego wynagrodzenia, płatny miesięcznie z dołu.

Za utrzymywanie czystości na podwórzach i placach, gdzie odbywa się zajazd fur, należy się dozorcy osobne wynagrodzenie wedle dobrowolnej ugody. W razie sporu co do wysokości wynagrodzenia z tego tytułu rozstrzyga Komisja Rozjemcza.

Jako jednostkę domową uważa się budynek oznaczony jednym numerem orientacyjnym, o jednej bramie wchodowej i jednej klatce schodowej, za wyjątkiem domów narożnych. Jeżeli dom ma więcej klatek schodowych, dozorca domu otrzymuje dodatkowo za każdą klatkę schodowa 20% zasadniczego wynagrodzenia miesiecznie z dołu. Jednak podwyżka ta nie odnosi sie do tylnej klatki schodowej przeznaczonej dla służby, a nie prowadzącej do mieszkań w oficynie.

Za znajdujące się w danej realności oficyny parterowe, jako odrębny dom, otrzymuje dozorca domu 10% dodatek, za oficyny piętrowe 20%, a za oficyny z galerią, którą czyści dozorca 30% dodatek do zasadniczego wynagrodzenia, płatny miesięcznie z dołu.

W domach narożnych otrzyma dozorca w miesiącach grudniu, styczniu, lutym i marcu 15% dodatek do płacy zasadniczej.

Ilość pięter oblicza się wedle głównego frontu, a mezanin uważa się tylko w tym wypadku za piętro, gdy używa się go na cele mieszkalne.

Poddasze uważa się za piętro, o ile ilość izb mieszkalnych wynosi tam więcej niż 5.

§ 8.

Klucz do bramy ma posiadać zasadniczo prócz dozorcy domu tylko właściciel realności, a za każde otwarcie bramy w porze nocnej ma prawo żądać dozorca od wchodzacego lub wychodzącego do godziny 24 po 10 gr. a po godzinie 24-tej 15 gr. w porze letniej tj. w czasie od 1 kwietnia do 31 października, zaś w porze zimowej tj. od 1 listopada do 31 marca przed północa po 20 gr. a po północy po 25 gr.

Właściciel realności może wyjatkowo oddać lokatorowi klucz do bramy do wyłacznego jego i jego domowników użytku, wówczas jednak właściciel realności jest obowiązany płacić dozorcy po 1 zł. miesiecznie z góry od każdego wydanego lokatorowi klucza do bramy. Wynikłe na tym tle spory należą do właściwości Komisji Rozjemczej.

Dozorca domu nie ma prawa oddawać klucza lokatorowi pod zagrożeniem natychmiastowego rozwiazania umowy o prace.

§ 9.

Do wykonywania czynności i robót nie objętych paragrafem 3-cim i do posług domowych orzeczenie niniejsze nie ma zastosowania, jednak dozorca domu może się do tego zobowiązać za osobnym umówionym wynagrodzeniem, jednak nie wolno mu przeszkadzać w wykonywaniu tych czynności innym osobom, którym te roboty i te posługi zostały poruczone.

§ 10.

Rozwiązanie stosunku służbowego bez powodu może nastąpić za trzymiesięcznym wypowiedzeniem przez jedną ze stron najpóźniej z dniem ostatnim każdego miesiąca kalendarzowego. Jednak wypowiedzenie nie będzie miało skutku prawnego, jeżeli w chwili tego wypowiedzenia właściciel realności zalega z wypłatą zasadniczego wynagrodzenia przynajmniej za okres 3 miesięcy.

§ 11.

Stosunek służbowy może być bezzwłocznie rozwiązany przez obie strony z następujących powodów:

I. Ze strony właściciela domu lub jego zastępcy:

1) Jeżeli dozorca domu lub mieszkający w nim członek rodziny dopuścił się czynu karygodnego przeciwko życiu, zdrowiu, moralności lub majątkowi właściciela realności, jego rodziny, lub zarządcy domu albo też lokatorów tej realności.

2) Jeżeli dozorca domu przez grube niedbalstwo wyrządził szkodę domowi lub właścicielowi domu, albo stale zaniedbuje swe obowiązki.

3) Jeżeli dozorca lub mieszkający z nim członek rodziny zachowuje się wobec właściciela domu, jego zarządcy lub lokatorów w sposób wysoce niewłaściwy.

4) Jeżeli Zarząd Miejski wyda polecenie usunięcia dozorcy z powodu zaniedbania przez niego obowiązków służbowych.

5) Jeżeli dozorca oddaje się pijaństwu.

6) Jeżeli dozorca obchodzi się nieostrożnie ze światłem.

7) Jeżeli dozorca utrzymuje dom nierządu i przetrzymuje prostytutki.

8) Jeżeli dozorca przechowuje kradzione rzeczy.

9) Jeżeli bez zgody właściciela domu przyjmuje do swego mieszkania sublokatorów.

II. Ze strony dozorcy domu:

1) Jeżeli dozorca domu bez widocznej szkody dla swego zdrowia nie może pełnić obowiązków.

2) Jeżeli właściciel domu dopuszcza się ciężkiej obrazy czci lub czynnej zniewagi względem dozorcy lub jego rodziny.

3) Jeżeli właściciel domu lub jego krewny usiłuje nakłonić dozorcę domu lub członków jego rodziny do czynów niemoralnych lub przeciwnych prawu.

4) Jeżeli właściciel domu bezprawnie zatrzymuje dozorcy należną zapłatę, ogranicza go w posiadaniu oddanego mu mieszkania lub narusza inne istotne postanowienia niniejszego orzeczenia.

§ 12.

W razie natychmiastowego rozwiazania umowy o pracę po myśli § 11 niniejszego orzeczenia z winy dozorcy domu lub jego domowników i w razie zaniedbania przez niego wykonywania obowiązków,

ma właściciel domu prawo poruczyć odnośne czynności osobie trzeciej na koszt dozorcy domu.

§ 13.

O ile dozorca domu nie jest ubezpieczony w Ubezpieczalni Społecznej z tytułu zatrudnienia głównego, winien być ubezpieczony z tytułu obowiązków dozorcy. To samo odnosi się do dozorczyni wdowy — o ile sama spełnia obowiązki dozorczyni domu.

§ 14.

Zatargi wynikłe na tle niedotrzymania warunków niniejszego orzeczenia odnoszące się do warunków pracy i płacy rozstrzyga Komisja Rozjemcza w składzie przewidzianym ustawą z dnia 23 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81 poz. 713).

§ 15.

Właściciel realności względnie jego zastępca winien z dniem wejścia w życie niniejszego orzeczenia lub też z dniem przyjęcia dozorcy wydać mu bezpłatnie książeczkę obrachunkową, w której winien uwidocznić spis powierzonych dozorcy domu przedmiotów potrzebnych do wykonywania obowiązków, związanych z dozorem realności, oraz wykaz wypłacanego wynagrodzenia dozorcy. Książeczka obrachunkowa będzie służyć jako dowód przed Komisja Rozjemcza.

Krosno, dnia 17 lutego 1937.

Przewodniczący:
(—) Michał Jabłoński
Obwodowy Inspektor Pracy.

Delegat z Działu Administracji Spraw Wewnętrznych:
(—) Habiński Adam
zastępca Starosty Powiatowego.

Delegat z Działu Sprawiedliwości:
(—) Jan Kurowski wr.
sędzia Sądu Grodzkiego.

54.

OGŁOSZENIE

Zarządu miejskiego w Brzozowie z dnia 1 marca 1937 o uchwaleniu i zatwierdzeniu szczegółowego planu zabudowania części miasta Brzozowa.

Zarząd miejski w Brzozowie ogłasza po myśli art. 29 p. b., 30 i 31 rozporz. Prezydenta R. P. z dnia 16 II. 1928 Dz. U. R. P. 23 poz. 202 znowelizowanego ustawa z dnia 14/7 1936 r. Dz. U. R. P. Nr. 56 poz. 405, że Rada miejska m. Brzozowa na posiedzeniu w dniu 2/6 1936 r. uchwaliła szczegółowy plan zabudowania osiedla obejmującego p. gr.: 142/1. 142/2. 142/3. 142/4, 976/2. 977. 1274/2, 976/4, 978/2, 1275/2, 1300/2, 1300/2, 145, 1280/8, 1261, 1280/7, 1280/9, 126, 1278, 1291/2, 1305/2 1301/2. 1329/2, 1330/1, 2982, 2950, 2981, 2983, 1280/4. 976/5. 976/7, 1280/5, 976/1, 1280/3, 976/3, 662/5. 663/7. 662/6. 663/8, 662/8, 662/9, 662/10, 2931, 665. 1280/3. 1280/6. 1260/2, 662/1, 663/10, 662/7. 662/11, 663/9. 975, 1263, 1280/1, 1264, 532 — ograniczone ulicami Walentego Zaremby Bielawskiego, ul. St. Białego, Sienkiewicza i Parkiem miejskim, który został w dniu 23. II. 1937 r. zatwierdzony przez Wydział Powiatowy w Brzozowie do L. 322/VIII/37.

Plan ten będzie wyłożony do publicznego przeglądu na okres 4-ch tygodni w biurze Zarządu miejskiego w Brzozowie od dnia 30 marca 1937 do dnia 27 kwietnia 1937 r. w godzinach od 10-tej do 13-tej codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

W tym okresie czasu interesowani mogą przeglądać uchwalony plan zabudowania, po upływie zaś tego okresu t. zn. od dnia 27 IV. 1937 r. w terminie dalszych dni 14-stu mogą wnosić przeciw temu planowi zarzuty do Zarządu miejskiego w Brzozowie.

Burmistrz:
Dr. A. Dobrowolski.

Dział nieurzędowy.

Komunikat pocztowy.

Oznajmia się, iż 1) w Agencji pocztowej Żohatyn pow. Dobromil. 2) w Agencji pocztowej Kuźmina pow. Dobromil zaprowadzono służbę telefoniczną i telegraficzną w ograniczonych godzinach dziennych („L").

Poszukiwania.

Struciński Jan pracownik umysłowy, ur. dnia 27 X. 1901 syn Bazylego i Zofii, zamieszkały ostatnio w Brześciu n/B. przy ul. Wiśniowej w dniu 10 XI. 1932 wydalił się w niewiadomym kierunku, porzucając żonę i dwoje dzieci.

W wypadku ustalenia miejsca pobytu wymienionego uprasza się bezpośrednio zawiadomić Starostwo Powiatowe w Brześciu n/B. z powołaniem się na Nr. IV/7 z dnia 21 X. 1937.

Sąd grodzki zamiejski we Lwowie Oddział X. karny zarządza na zasadzie art. 188 § 1 k. p. k. poszukiwania: 1) Pauliny Karpiszyn ur. 7 IV. 1913 w Podwysokiem pow. Przemyślany, rel. rzym.-kat., córki Wincentego Klesaczyńskiego i Anny Szczerbatej z zawodu służąca, ostatnio zamieszkałej w Hołosku Małem ul. Gruszeckiego 5 oskarżonej o wyst. z art. 257 k. k., przeciwko której wszczęto postępowanie karne, zawieszone na zasadzie art. 5 k. p. k., 2) Antoniego Hładuna, ur. w r. 1914 w Czechosłowacji rel. rzym.-kat. syna Jana i Anny Kotylowskiej z zawodu rzeźnik, ostatnio zamieszkałego we Lwowie-Zamarstynowie ul. Starka 13, oskarżonego o wyst. z art. 257 k. k., przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne, zawieszone w myśl art. 5 k. p. k., 3) Stanisława Kurtiaka, ur. w roku 1915 w Liszczowej Dolnej pow. Dobromil rel. gr.-kat. syna Pawła i Karoliny Ziemba, stanu wolnego, z zawodu robotnika, ostatnio zamieszkałego we Lwowie ul. Kleparowska 6 w piekarni Fliegelmana celem wykonania kary na nim jednego tygodnia aresztu z wyroku Sądu tutejszego z dnia 14 10 1936 Nr. X. Kg. 804/36 za wyst. z art. 262 § 2 k. k.

W razie ustalenia miejsca pobytu oskarżonych należy donieść o tem tut. Sądowi oraz przyaresztować i odstawić do więzienia przy tutejszym Sądzie, powołując się na niniejsze zarządzenie.

Sąd grodzki zamiejski Oddz. IX. karny we Lwowie poszukuje policyjnie za 1) Marią Zalipską, córką Piotra i Ewy Szajb, ur. 8/11 1913 w Krościenku pow. Przemyślany, zarobnicą. ostatnio zamieszkałą we Lwowie — Zniesienie ul. Ogrodowa, przeciw której zawisło w tut. Sądzie postępowanie karne o wyst. z art. 257 k. k., 2) Iwanem Strusem ur. 20/11

1912 w Przyłbicach pow. Jaworów, synem Jana i Anny Putko, rel. gr.-kat., analfabetą, bez stałego miejsca zamieszkania, przeciw któremu zawisło w tut. Sądzie postepowanie karne o wyst. z art. 257 k. k.

W razie wyśledzenia ich miejsca pobytu należy o tem donieść Sądowi.

Zagubienia i unieważnienia dokumentów.

Unieważnia sie zniszczona książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Włodzimierz Buśko s. Jacka z Wolicy.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jan Bosak z Żurawicy.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Kłymko Mańkowski z Lubyczy kam.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rzeszów na nazwisko Stanisław Dziedzic z Woliczki.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Markus Leizor Spatzner z Rawy R.

Unieważnia sie zgubioną legitymację urzędniczą kolejową wydaną przez Inspektorat szkolny Lwów-powiat na nazwisko Joanna Richerówna.

Unieważnia sie skradzioną książeczkę wojskową wydana przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Grzegorz Szagała z Berendowic.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Michał Kurhan z Berendowic.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Abraham Fuks z Borysławia.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Andrzej Łoziński z Przemyśla.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Stefan Głowa s. Piotra z Maćkowic.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Józef Panek z Przemyśla.

Unieważnia sie zniszczone prawo jazdy szoferskiej Nr. 1062, wydanej przez Urząd Wojewódzki Lwowski na nazwisko Mikołaj Zawada.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Tadeusz Bromirski ze Lwowa.

Unieważnia się skradziona książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Stanisław Mieczysław Mazurek z Żurawicy.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Nisko na nazwisko Wojciech Partyka s. Wawrzyńca z Kamienia.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Chaim Schein z Przemyśla.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Kazimierz Kruczkowski ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Stanisław Siczak z Przemyśla.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Sambor na nazwisko Jan Maksymiec z Bąkowic.

Unieważnia się skradziona książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Ołeksa Hryniw ze Lwowa.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Bazyli Dziubak z Borysławia.

Unieważnia sie zniszczona książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Sanok na nazwisko Teodor Masnyk z Wańkowej.

Unieważnia sie skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rzeszów na nazwisko Józef Długosz z Niebylca.

Unieważnia sie zgubiona książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Salamon Teitelbaum z Przemyśla.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. P. Przemyśl na nazwisko Oziasz Aszkenazy syn Abrahama, Przemyśl.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Michał Sitnik ze Lwowa.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Dawid Neuthaler z Żółkwi.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Andrzej Łeszczuk z Korczmina.

Unieważnia się zgubiony dowód tożsamości konia Ser. C. Nr. 90087 własność Barucha Trauma z Przemyśla.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Chaim Anszel Landau z Przemyśla.

Unieważnia sie zniszczoną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Izak Szlojme Spalter ze Lwowa.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Walenty Krowiak z Przemyśla.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Adam Tabisz, Przemyśl.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Wasyl Pyłypiec syn Mikołaja z Manasterek.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Mikołaj Pawlisz z Przemyśla.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Józef Dziubak z Przemyśla.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jan Pająk z Przemyśla.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Andrzej Makar z Młodowic.

Unieważnia się skradzione zaświadczenie wojskowe wydane przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Mikołaj Sas syn Aftazego z Młodowic.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną Nr. 219 wydaną przez Politechnikę Lwowską na nazwisko Danuta Bredy.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Elkune Natter ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Władysław Popko ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Jan Romaniuk s. Wasyla z Chrusna starego.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Juda Leib Zwick z Przemyśla.

Unieważnia się zgubione 1) zaświadczenie wojskowe wydane przez P. K. U. Lwów-powiat i 2) książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną we Lwowie na nazwisko Andrzej Dumycz.

Unieważnie się zgubione prawo jazdy T. 5052 wydane przez Urząd Woj. Lwowski na nazwisko Leon Bach z Radymna.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Maurycy Kleinberg ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Stryj na nazwisko Jakim Proniuk.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty Nr. 623253 Ser. B. wystawiony przez gminę Skomorochy na nazwisko Franciszek Friedrich.

Unieważnia się zgubioną legitymację urzędową Nr. 1218 i legitymację uprawniającą do noszenia znaczka służby śledczej Nr. 2334 wydane przez Komendę Wojew. P. P. we Lwowie na nazwisko Antoni Górczyński.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Stefan Pawłyszcza z Lubyczy kam.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Jarosław na nazwisko Kazimerz Kostecki z Cieszacina W.

Unieważnia się skradziony dowód tożsamości konia Ser. B. Nr. 687828 własność Dmytra Pańkowa syna Jurka z Solca.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Mikołaj Wijtyk s. Mirona z Krzewicy.

Unieważnia sie zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Stanisław Radosz z Chałupek.

Unieważnia sie skradziony dowód tożsamości konia Ser. C. Nr. 136311 własność Michała Kukurika z Okopy.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rawa Ruska na nazwisko Dmytro Hajduczok z Hujcza.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Lwów-powiat na nazwisko Jan Zygmunt Cisak ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Jakub, Izrael Manheim z Przemyśla.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. we Lwowie na nazwisko Maria Melnyk ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Jan Greń ze Lwowa.

Unieważnia się skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Rzeszów na nazwisko Kazimierz Bednarz z Błażowej.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Drohobycz na nazwisko Peretz Goldfischer z Truskawca.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Mieczysław Wechsterbach z Przemyśla.

Unieważnia się skradziony dowód tożsamości konia Ser. C. Nr. 234114 własność Iwana Pyzaka z Dobrej.

Unieważnia się zgubiony dowód osobisty wystawiony przez Zarząd Miejski we Lwowie na nazwisko Maria Cecylia Wechsler ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę legitymacyjną Nr. 838530 wydaną przez Ubezpieczalnię Społ. Lwów na nazwisko Michał Galanty ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Dymitr Brycki z Grochowiec.

Unieważnia się skradzioną książeczke wojskową wydaną przez P. K. U. Gródek Jagiell. na nazwisko Marcin Byczek syn Andrzeja z Małnowskiej woli.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Przemyśl na nazwisko Bazyli Ustrzycki z Żurawicy.

Unieważnia się zgubioną książeczkę wojskową Nr. 1350/1927 wydaną przez P. K. U. Lwów-miasto na nazwisko Bazyli Kasarab ze Lwowa.

Unieważnia się zgubioną legitymację szkolną wydaną przez dyr. III. P. Gimnazjum we Lwowie na nazwisko Marceli Gelman.

Przetargi.

OGŁOSZENIE.

Urząd Wojewódzki Lwowski ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na wykonanie stropu żelbetowego nad muzeum Katedry Miernictwa na II. p. w głównym gmachu Politechniki Lwowskiej.

Przetarg odbędzie sie dnia 18 marca 1937 r. o godz. 11-tej w Urzędzie Wojewódzkim Lwowskim Oddział Budowlany.

Szczegółowe warunki przetargu ogłoszone są na tablicach urzędowych Urzędu Wojewódzkiego, Rektoratu Politechniki Lwowskiej i Zarządu Miejskiego m. Lwowa.

We Lwowie, dnia 8 marca 1937 r.

Za Wojewodę:
Inż. B. Welczer mp.
Kierownik Oddziału.

OGŁOSZENIE PRZETARGOWE.

Więzienie w Drohobyczu-Górka ogłasza przetarg ofertowy na dzień 20-go marca 1937 r. godz. 11 przed południem na dostawe różnych artykułów żywnościowych na okres trzechmiesięczny. O bliższe informacje należy zgłaszać się do Zarządu więzienia.

Naczelnik więzienia:
Alfred Surmiński
Nadkomisarz SW.

OGŁOSZENIE.

Urząd Wojewódzki Lwowski ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na wykonanie konstrukcji żelaznej wiezby dachu nad Aulą w głównym gmachu Politechniki Lwowskiej łącznie z robotami budowlanymi ściśle z tą konstrukcją związanymi.

Przetarg odbędzie się dnia 17 marca 1937 r. o godz. 10-tej w Urzędzie Wojewódzkim Lwowskim Oddział Budowlany.

Szczegółowe warunki przetargu ogłoszone są na tablicach urzędowych Urzędu Wojewódzkiego, Rektoratu Politechniki Lwowskiej i Zarządu Miejskiego m. Lwowa.

We Lwowie, dnia 3 marca 1937 r.

Za Wojewodę:
Inż. B. Welczer mp.
Kierownik Oddziału.

Wiadomości dla emigrantów.

WSTRZYMANIE WYDAWANIA WIZ DO CHILI.

Centralne władze chilijskie wydały zarządzenie, aby konsulat chilijski w Paryżu — wydający dotychczas wizy również obywatelom polskim — udzielał wiz tylko osobom zamieszkującym stale we Francji. Ponieważ zarządzenie to nie mówi, który z konsulów chilijskich w Europie ma prawo wydawać wizy obywatelom polskim — emigrujący z Polski, aż do wyjaśnienia sprawy, nie mogą otrzymywać wiz chilijskich.

ZMIANY W PODANIACH DO INSPEKTORA DO SPRAW EMIGRACYJNYCH.

Emigranci, którzy pragną zmienić kolonię lub trasę podróży, wymienione w podaniu o zezwolenie na emigrację muszą złożyć, za pośrednictwem Syndykatu Emigracyjnego, dodatkowe podanie własnoręcznie podpisane do Pana Inspektora do Spraw Emigracyjnych z należytym umotywowaniem powodów zmiany.

POŁĄCZENIE SIĘ DWÓCH TOWARZYSTW OKRĘTOWYCH.

W roku bieżącym nastapiło połączenie się Towarzystwa „Cosulich Line" z Towarzystwem „Italia". Suzjonowane Towarzystwo Okrętowe nosza nazwę „Italia" — Societa Anonima di Navigazione.

Wszystkie sprawy, a więc i karty okrętowe Cosulich Line zostały przejęte przez sfuzjonowane Towarzystwo i nie traca swej ważności.

ŚWADECTWA LEKARSKIE DO BRAZYLII.

Konsulat Brazylijski w Warszawie zawiadamia, że świadectwa lekarskie potrzebne do uzyskania wizy brazylijskiej, należy składać w takiej samej ilości, jak i paszportów. O ile jedna rodzina posiada jeden paszport, należy złożyć jedno świadectwo lekarskie, do którego muszą być wpisane wszystkie osoby, wymienione w paszporcie.

POSZUKIWANIA.

Wszystkie czasopisma prosimy o przedruk: Poszukuje się następujących osób:

1. Antoni Sułkowski, ur. 1870 r. w pow. Włodawskim, woj. Lubelskie. Ostatnio zamieszkiwał 137 Firs Steer Scranton, Pennsylvania. U. S. A.
2. Wacław Simon, ur. 1885 r. w Kurowie, woj. Lubelskim. Ostatnio zamieszkiwał 30. So Orange Avenue, Newark N. J. USA.
3. Józef Kiryluk, syn Prokopa i Marii z pow. Kobryńskiego, woj. Poleskiego. Ostatnio zamieszkiwał w Wilkes Barre w stanie Pennsylvania USA.
4. Stanisława Stella z Lewińskich I-mo voto Sapieha II-do voto Straub, ur. w pow. Rawskim, woj. Warszawskie. Ostatnio zamieszkiwała 2926 Fulton Street. Chicago Illinos. USA.
5. Adam Gryge, lat przeszło 50. Urodzony w pow. Szczuczyńskim, woj. Białostockie. Ostatnio zamieszkiwał 12. W. Pratt Street, Baltimoore M. D. USA.

Ktoby z ich krewnych lub znajomych, zamieszkujących w Ameryce wiedział o miejscu przebywania, proszony jest o podanie adresu do Polskie-

go Biura Międzynarodowej Pomocy Emigrantom w Warszawie, ul. Służewska 5 m. 11.

WYDAWNICTWA INFORMACYJNE SYNDYKATU EMIGRACYJNEGO.

Syndykat Emigracyjny wydał pierwszy zeszyt z cyklu broszur informacyjnych o krajach imigracyjnych. Broszura ta zawiera wiadomości o Brazylii, 2 mapki oraz 10 lekcji języka portugalskiego. Broszura ta ma za zadanie informowanie emigranta o stosunkach ustrojowych, ekonomicznych, zdrowotnych i prawnych w Brazylii.

Broszury o innych krajach imigracyjnych są w druku i będą się kolejno ukazywały: Argentyna, Paragwaj, Kanada i Francja.

Komunikat.

Centralnego Archiwum Fonograficznego.

Z apelem tym zwraca się do ogółu społeczeństwa „Centralne Archiwum Fonograiczne" (Warszawa 1, Krak. Przedmieście 32, tel. 668-55). Archiwum to, założone w lecie 1934 r. jako instytucja naukowa przy pomocy Funduszu Kultury Narodowej oraz subsydiowane przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Fundusz Kultury Narodowej, ma na celu zbieranie, opracowywanie i ściśle naukowe wydanie muzyki i pieśni ludowej w Polsce. Poraz pierwszy w odrodzonej Polsce stworzono placówkę naukową, której dążeniem jest ocalenie pieśni i muzyki ludowej w całości, tj. nie tylko polskiej, ale też innych narodowości, mieszkających w granicach Rzeczypospolitej.

W dobie niesłychanego rozwoju cywilizacji i techniki, kiedy zdobycze techniczne docierają aż do najbardziej zapadłych zakątków kraju, folklor stoi przed zagładą: radio, służba wojskowa, pobyt w mieście itd. itd., oto czynniki, które w szybkim tempie sprowadzają wpływy miejskie na wieś. Wieś nasza coraz bardziej rozbrzmiewa nutą melodii i pieśni ludowej. Młodsza generacja przeważnie nie zna dawnych pieśni, starsza zapomina; tańczy się tanga, foxtroty itp.! Czas już przystąpić do ratowania tego, co jeszcze wogóle uratować można!

Ponieważ zadanie to jest wprost olbrzymie, a możliwości finansowe „Centralnego Archiwum Fonograficznego" są niesłychanie skromne — nie ma wystarczającego zespołu pracowników (liczba dotychczasowych współpracowników w Archiwum jest bardzo szczupła ze względu na pracę honorową), ani też odpowiednich funduszów, aby móc wszędzie wysyłać zbieraczy w teren celem nagrywania muzyki ludowej zapomocą fonografu, „Centralne Archiwum Fonograficzne" zwraca się do całego społeczeństwa z gorącą prośba o współpracę przy tym tak ważnym i palącym zadaniu.

Pomoc i współpraca mogą być różnorodne:

a) Istnieje wiele osób, posiadających pieśni ludowe, zbierane przez wiele lat. Ci mogliby udostępnić swe zbiory „Centralnemu Archiwum Fonograficznemu": oddając swe zapiski na własność albo wypożyczając je Archiwum dla skopiowania, zastrzegając sobie prawa autorskie i ujawnienie nazwiska (koszty przesyłki zostaną zwrócone).

b) Ci, którzyby chcieli zbierać, otrzymują wskazówki, w jaki sposób mają do pracy tej przystąpić.

c) Są wreszcie jednostki, stowarzyszenia i instytucje, które mogłyby finansowo poprzeć akcję wspomnianego Archiwum.

Zaznacza się, że do Archiwum nadają się:

1. ludowe pieśni wszystkich narodowości, zamieszkujących Polskę (melodie z tekstem, albo teksty czy tylko melodie),

2) melodie ludowych tańców,

3) oraz wszystko, co dotyczy muzyki i pieśni ludowej, a więc chętnie będą przyjęte (drukowane) zbiory i poszczególne prace na ten temat.

Kierownik „Centralnego Archiwum Fonograficznego:

(—) dr. Julian Pulikowski
docent Uniwersytetu Józefa Piłsudskiego.

Adres Redakcji i Administracji: „Lwowski Dziennik Wojewódzki", Lwów, Urząd Wojewódzki, Wydział Ogólny. — Nr. telefonu Redakcji i Administracji 21.

Prenumerata rocznie 18 zł., półrocznie 9 zł., kwartalnie 4·50 zł.

Należytość za prenumeratę i ogłoszenia należy przesyłać Administracji „Lwowskiego Dziennika Wojewódzkiego" za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Konto Nr. 30.625.

„Dziennik urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za jednoszpaltowy wiersz milimetrowy lub jego miejsce 20 gr.

Cena numeru pojedynczego 1·— zł.

Z drukarni „Słowa Polskiego", we Lwowie, ul. Zimorowicza 15.